

JILJÍ KOCIAN

ALICE NOVAK

- AGENT 008

**KAMARÁDI
Z MOKRÉ ČTVRTI**

Jiljí Kocian

ALICE NOVAK –
AGENT 008

KAMARÁDI Z MOKRÉ
ČTVRTI

Alice Novak – agent 008

/akční novela trochu jinak/

Praha

2. září

Narychlo svolaná schůzka zástupců několika ministerských oddělení s předsedou vlády se konala v zasedací místnosti jedné přísně utajené budovy. Jemné šumění klimatizace přehlušoval bzukot podrážděné masařky, která na šéfa vlády neúnavně dorážela. Ten – v potem prosáklé košili – máchal zlostně baculatýma rukama a funěl jako lokomotiva před Metalšrotem.

„Máme zájmy po celém světě. Nemůžem si dovolit ztratit respekt. Tohle teda musíme zmáknout fofrem, jasný?“

Tři oslovení muži kývali překotně hlavami, jakože je jim to úplně jasné. Premiér se tedy odmlčel a čekal nějaké návrhy z jejich strany.

„No, psaný je to správně. Bez chyb, takže by byla možná vazba na někoho odsud. Z republiky,“ prolomil trapné ticho zástupce ředitele rozvědky, chlapík v upjatém pepitovém sáčku, co přes kýbl neviděl autobus.

Všichni obrátili zraky k plastové obrazovce umístěné na zdi ztemnělé místnosti a očima rentgenovali dvojjazyčný vzkaz, určený jednak šéfovi komisařů EU, jednak přítomnému předsedovi vlády. První verze byla psaná anglicky, druhá česky a doslova zněla: MÁME

VAŠEHO EUROKOMISAŘE. POŠLETE DVA MILIONY EURO V POUŽITÝCH BANKOVKÁCH. DONUŤTE HO, AŽ STÁHNE NÁVRH ZÁKONA O REGULACI SLUNEČNÍHO SVITU, NEBO VÁM KOLEGU BUDEME POSÍLAT PO KOUSCÍCH. A ZAJISTĚTE, AŽ UNIE ZRUŠÍ ZÁKAZ DOSLAZOVÁNÍ VÍN!

„To je teda nadělení. Je to pitomec. Já to vím, vy to víte a vědí to všichni. Ale musíme ho z toho dostat. Jinak hrozí blamáž! Koho na to nasadíte? To chce fakt špičkovýho člověka. Machra nad machry. A musíte sakra pohnout těma svejma zadnicema!“ zasyčel premiér jako děravý kotel a zhroutil se do rudě polstrovaného křesla.

Přítomní se jeden po druhém odplížili k zadním dveřím a zmizeli ve vedlejší salonku, kde na sebe přes stůl čučeli analytici a lidé z operačního.

„Kterého z těch vašich zabijáků na to vypustíte, Martine?“ zeptal se skrček v pepitovém minisáčku a přes silné čočky kovových brýlí civěl na ředitele bezpečnostní služby, chasníka, co měl snad ještě hustší obočí než soudruh Brežněv, široká ramena a ruce jako lopaty. Vypadal, že se těma rukama živí. Měl sice v popisu práce bezpečnost, dokonce bezpečnost státu, ale tuto bohuľibou činnost vykonával jaksi bokem, spíše jako melouch a těma obrovským rukama hrabal především pro sebe. To potažmo činili i jeho agenti a tím vyplňovali drtivou část pracovní náplně.

„Nejsou lidi,“ odsekl zlostně a zamračil se na svůj protějšek za stolem. „Všechny schopný chlapy mám v terénu.“

„Hoši, brzděte!“ štěknul náměstek ministra, vysoký muž s pečlivě ostříhanými černými vlasy, v elegantním tmavomodrém obleku, béžové hedvábné košili a pestré vázance s abstraktními vzory. „Teď není čas na nějaké vaše přestřelky. Slyšeli jste ho, né?“ cukl hlavou směrem ke světlezelené zdi, co je oddělovala od vedlejší místnosti.

„Když na to nasadíme tvoje agenty, tak z toho uneseného vola bude cedník dřív, než ho rozporcujou jeho únosci,“ pokračoval náměstek. Chvilí mlčky hloubal a lžící zlostně propíchoval pytlík s čajem, zalitý vodou v bílém porcelánovém šálku. Když ho úplně rozcupoval, obrátil zrak k právěmu zástupci ředitele rozvědky. „Co vytvořit profil a jaksi vygenerovat nového agenta?“ zeptal se po chvílce ticha.

Trpaslík si povytáhl klopy a obrátil se na muže, co seděl vedle něj. Byl to špičkový počítačový odborník, jenž se proslavil mimo jiné tím, že takřka sám, bez cizí pomoci, dokázal pohrbit primární zpravodajskou databázi. Společnému týmu povolaných expertů a počítačových hackerů trvalo týdny, než umrtvené nitky znovu navázali a oživil.

Brusel

6. září

Vyšla z pološera baru a náhlý úder ostrého venkovního světla ji oslepil. Nahmátla tmavé sluneční brýle a vykročila směrem k podzemním garážím. Jakmile vstoupila dovnitř, ovanul ji příjemný chlad. Víтанá změna po té výhni venku.

Zaklepala na okénko kabiny hlídače, čímž Juanu Sanchezovi přetrhla snění o sladkém nicnedělání.

„Haló, seňorína Novak!“ vypísl a rozzářil se jako karibské Slunce. S úsměvem se otočila. „Haló!“

Blížili se k dlouhému bílému Ferrari. „Bezvadné auto,“ prohlásil obdivně Sanchez. „Nejkrásnější ze všech tady.“

Přikývla a sledovala ho pohledem, dokud nezmizel. Poté otevřela dveře a nastoupila. Do nosu se jí dral drsný pach oleje, benzínu a kůže z polstrování. Vklouzla za volant a položila na něj ruce. V téhle pozici setrvala hodnou chvíli a probírala se svým životem. Ten byl doposud jedním velkým dobrodružstvím, stříknutým notnou dávkou nebezpečí, rychlými auty a urostlými muži.

Pohozením hlavy snad chtěla hodit případné obavy někde dozadu za sebe. Hrábla po klíči a nastartovala. Motor zaburácel. Sanchez byl v mžiku „auf“ a salutoval před svou budkou.

Brumlající bílý šíp jakoby opatrně vykrouknul ze šera podzemních garáží. V okamžiku ale zvuk motoru zesílil, vyšplhal nejméně o jednu a půl oktávy a Ferrari, uhánějící po Rue de l'Avenir mizelo z dohledu.